3/85

.....

(označení prokuratury nebo soudu)

Věc

.....

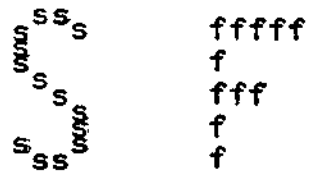
.....

ČÍSLO VEDOUCÍHO SPISU

Spr .....

LASER FANZIN

číslo 3
strana 26
rok 1985

zpravodaj

pro vnitřní potřebu SFK SSM

OBSAH:

str. 1 Obsah
str. 2 G.Kusočkin - Reportáž
str. 9 Vybrali jsme z Interkomů - nové knihy
str.10 K.W.Macann - Vrácený rukopis
str.11 Steve McNamara - Černý satelit
str.23 Ze světa filmu
str.25 Petr Holan
str.26 Seznam SF knih v MěK v Čelákovicích /pokračování/

Laser: Fanzin SFK při SSM TOS Čelákovice
Toto číslo sestavil T.Jirkovský
Spolupracovali: Klaus Vater, A.Jirkovská
Obálka: Klaus Vater
Jen pro vnitřní potřebu. Neprodejné. Zdarma.

REPORTÁŽ - GRIGORIJ KUSOČKIN

Vážení televizní diváci!

Naše kamery jsou umístěny v nejhlubším podzemí starobylého zámku Tenor a rovněž u vchodu a východu z těchto podzemních prostor. Nejnovější infračervené objektivy televizních kamer, které na zvláštní objednávku naší společnosti vyrobila firma Noční oko, vám, vážení televizní diváci, umožní, abyste byli svědky mnoha neobyčejných věcí. Pozor! Poprvé a naposledy! Nenechte si ujít tuto příležitost!

Do začátku zbývá ještě devět minut a já si dovolím připomenout vám okolnosti, které přispěly ke zrodu jedné geniální myšlenky. Před dvěma měsíci se na stránkách některých novin a časopisů objevily zprávy o novém způsobu trestání zvlášť nebezpečných zločinců. Naše humánní společnost měla už dávno námitky proti takovým způsobům trestu smrti, jako jsou oprátka, zastřelení nebo elektrické křeslo. A nyní konečně byla sestrojena aparatura, která likviduje člověka jednoduše a účinně. Stiskne se tlačítko a odsouzený se rozpadne na atomy, rozptýlí se, vypaří se. A není to provázeno žádnými vedlejšími projevy: křikem, bolestí, kouřem, sazemi, starostmi o pohřbení.

Naši vědci dlouho a houževnatě pracovali na této metodě. Bylo vynaloženo přes sedmdesát milionů diblingů! A tu je výsledek ohromující svou jednoduchostí a praktičností. Zločince postaví k nevelkému bílému plátnu ... a je ten tam. Úřady ani příbuzní nemají žádné starosti.

Naše zeme je nejdemokratičtější na světě. Proto se každému zločinci odsouzenému k smrti dává možnost stát se národním hrdinou. Čeká ho sláva, jestliže přistoupí na to, že se podrobí soustavě speciálně navržených zkoušek.

Dnes poprvé předáváme tento systém. Bylo mnoho těch, kteří se nabídli, že se mu podrobí. Šťastlivci stanuli před porotou. A nyní! ... Pozor! Ohlásíme jmého vítěze! Stal se jím majitel železného zdraví a ocelových pěstí, mistr světa ve skoku přes ostnatý drát, mistr světa v plavání v nejvíce znečištěných řekách kontinentu, přeborník ve sprintu přes odpadová potrubí chemických ppdniků, je jím - Kriviz Glez!

Dnes to však nebude mít snadné!

Pozor! Vidíte, jak se k bráně zámku Tenor přihnala zlatem svítící, šestimístná Modrá bouře s motorem o výkonu přes pět set koň-

ských silfirmy Poryv ! Úsporná! Komfortní! Se spoustou pomocných zařízení. Se šesti rychlostmi pro jízdu vpřed a sedmi stupni zpátečky!Karoserie je kupé ze skelného laminátu "diamant"! Kola z kaučuku "perdon" vyztuženého grafitovým vláknem! Motor pracuje na cokoli: od whisky po rostlinné oleje.

Tento zázrak patří našemu hrdinovi Krivizovi!

Bravo, Krivizi!

Vážení televizní diváci. Mohu vám důvěrně oznámit, že od začátku příštího roku se bude tento model vyrábět sériově. Reklamní prospekt firmy Poryv se zasílá všem zájemcům zdarma! Pospěšte si s objednávkou na model příštího roku! Také vy se staňte majiteli tohoto zázraku na kolech! Pospěšte si s objednávkou!

Neprůstřelné, plynotěsné, kyselinovzdorné sklo v pravých předních dveřích se začalo spouštět.

Vidíte tvář hrdiny! Vidíte jeho módní řasy s třásněmi a oslňující úsměv!

Věnujte pozornost jeho předním horním zubům. Jsou vyrobeny ze zvláštního tvrdého porcelánu firmy Čelisti! Za malý poplatek dodá firma takové zuby kterémukoli občanovi naší země. Heslem firmy je "Naše zuby do každé rodiny". Záruka stoprocentní kvality!

Kriviz vystoupil z automobilu.

Vidíte detailní záběr nohou hrdiny. A na nich? A na nich vidíte sportovní boty Super-cross. Nejlepší sportovní oblečení najdete v supermarketech Dumsik! Trenýrky a tričko věnoval Krivizovi viceprezident obchodní společnosti Halmey. Při předávání dárku ujistil Tik Halmey naše zpravodaje, že tak činí z pověření prezidenta společnosti z úcty k odvaze a síle pana Krivize a nikoli kvůli reklamě.

Může se vám zdát divné, že nevidíte zástupy diváků. Ale podle názoru naší televizní společnosti by čumilové jen překáželi našim kameramanům. Proto společnost zaplatila za výhradní právo na přenos této události a tím vyloučila možnost, že by se na vašich obrazovkách mohli objevit zevlouni.

Nyní Kriviz došel ke schodům do podzemního labyrintu Tenoru. Jestlipak tam nezabloudí? Zdraví vás, vážení televizní diváci, mává rukou! Jsme přesvědčeni, že ve zkoušce obstojí!

Chci vás upozornit, že po dobu asi pěti minut nic neuvidíte. V tom čase musí Kriviz seběhnout po dvou stech dvaceti schodech, které

vedou do podzemí Tenoru. Jestli neklopýtne a nezláme si nohu, pak za pět minut nebo přesněji za čtyři minuty čtyřicet sekund uvidíte hrdinu! On ovšem neví, že dvoustý první schod je léčka. Jeden dotek a ... na hlavu našeho hrdiny se může sesypat osm závaží a čtyři balvany, z nichž každý váží dvacet kilogramů.

Voláme společně osud na pomoc. Nechť pomůže!

Slyšíte hluk, rachot...A... To je reakce! Kriviz přece jen zavadil o schod-léčku. Ale uhnul se závažím a kamenům. Hromy a blesky! Vyhlašujeme soutěž! Kdo z vás, vážení televizní divácí, uhádne, jakou rychlostí běžel Kriviz po schodech, toho zdarma na účet naší společnosti dopravíme na místo finiše a bude moci jako první stisknout ruku našemu hrdinovi!

Mezitím se Kriviz připravil k první zkoušce. Postavil se na práh, za nímž začíná stometrová chodba zaplněná ze tří čtvrtin výrobním odpadem z továrny na syntetická vlákna. Jak mně řekli odborníci, je to tekutina velmi nepříjemné chuti, která působí škodlivě na nervový systém a výměnu látek. Kriviz musí uplavat sto metrů a přitom nezavadit o jemnou síťku, která je zavěšena ve výšce dvaceti centimetrů nad hladinou. Jestliže o ni zavadí, spadnou na jeho hlavu tři trámy přivázané ke stropu, které jsou opatřeny speciálním spouštěcím mechanismem. Servomotory a elektronická čidla vyrobila firma Zkus ukrást.

Jestli vás neoloupili, opatřete si rychle nejspolehlivější, nejmodernější, nejlěvnější a nejpohodlnější ochranný komplex Nekrad! Ceny mírné. Od 10 do 100 tisíc dublingů.

Kriviz skáče a... Nevzrušujte se, vážení televizní divácí, všechno jde normálně. Náš hrdina má solidní zásobu vzduchu v plicích, a proto největší část cesty urazí po dně. Nyní se jeho hlava mihla kdesi uprostřed vzdálenosti. Ouvej! Signalizace byla uvedena v činnost! Kriviz se přeci jen dotkl síťky.

Ale... hlava našeho hrdiny odolala. Tlumící paruka Večerní procházka zachránila Krivize před záhubou. Prochází-te-li se rádi večer v parku nebo po nábřeží a nechcete-li se stát obětí násilí, kupte si ji!... Firma Pružný vlas zaručuje neporušenost vaší hlavy při úderu jakýmkoli předmětem!

Ale kde je náš hrdina? Přepojujeme na kameru číslo dvě. Kriviz stojí na plošince před železnými dveřmi, za nimiž ho čeká nová zkouška. Vidíme nedostižný úsměv našeho hrdiny! Bravo Krivizi!

Vrazil do železných dveří ramenem a zmizel za nimi. Přepojujeme na další kameru. Ale co je to?! Náš hrdina se chytil do léčky! Visí napříčném trámci. A kdosi v černém mu přivazuje nohy na kládu. Au! Ach! Slyšíte ty strašné zvuky? Zlý člověk v černém otáčí klikou zvedáku. Krivizovo tělo je napjata do krajnosti! Ale co je to za skřípání? Je to možné, že to praskají nádherné svaly našeho hrdiny? Vždyť před začátkem vypil velkou dávku tonizujícího nápoje Ompej. Jeho tělo by mělo vydržet jakékoli zatížení. Ompaj činí lidské svaly nanejvýš elastickými.

Mimochodem všimli jste si na kládě jasně zářících nálepky se žlutým kruhem uprostřed? To je firemní znak trustu IKB. Pracovníci trustového vědeckého centra zaslali speciálně pro náš přenos opravdovou borovicovou kládu! Chcete-li postavit vilu z příhodního dřeva, obraťte se na trust IKB. V jeho továrně na zpracování odpadu denního života a smetí se vyrábějí díly z nejlevnější suroviny!

Mezitím náš hrdina pobledl v obličeji. Co je s ním? Je to možné, že by nevydržel zkoušku? Krivizi! Náš orle! Dívá se na tebe celá naše země a desítky milionů diváků v zahraničí! Přece víš, že šestnáct zahraničních televizních společností zaplatilo za tento přenos. V případě jeho předčasného skončení budeme platit obrovské penále a přijdeme na mizinu! Drž se, hrdino!

Pozor, zatím co náš orel bude ještě trpět, přečtu vám jeden velmi zajímavý dopis, který jsme dostali z našeho dálnopisu. Je podepsán dívkami z baletního sboru Ztepilá nožka, který, jak asi víte, vystupuje každou noc v nejpřepychovějším bordelu...ach! - prominte laskavě, vážení televizní diváci - v nejlepším nočním podniku Ohnivá vášeň. Všechny členky tohoto souboru vyslovily přání provdat se za našeho hrdinu!

Drž se, Krivizi! Před očima mám číselník stopek firmy Šťastná hodina. Doba vyhrazená mučení na nástroji se strašným názvem "skřipec" uplynula. Jakmile si připnete na ruku náramek s chronokomplexem této firmy, bude každá hodina vašeho života šťastnější a úspěšnější! Pospěšte si s nákupem našeho chrpnokomplexu! Čas nečeká! Jak zaznamenal ve svých pamětech vynikající terorista a provokatér, zvaný Bujlav, je možné součástky tohoto chronokomplexu s úspěchem použít do pekelných strojů jakékoli síli a určení. Takový je názor odborníků. A také stoprocentní záruka, že nezklame!

Hrdina je opět na našich obrazovkách! Vysvobozený z pout, radostně se usmívá. Jeho skvěle vytrénované bicepsy vydržely neuvěřitelné zatížení! Je připraven k novým zkouškám. Automatický elektromasážní přístroj hněte jeho tělo. Všichni, kdo chtějí být mladší a štíhlejší, neobejdou se bez elektronického maséra Měkká tlapa. Jakýkoli komplex méněcennosti, pocit únavy opustí vaše tělo po dvojím nebo trojím použití.

Ale kde je náš hrdina? Tu je. Kdosi v černém do něj strčil a on upadl do spárů elektronického pavouka!

Jaká hrůza!!! Nyní budou našemu hrdinovi podle programu zkoušek trhat nehty a vyrážet zuby. Speciální přístroj na trhání nehtů zkonstruovala firma Bright. Bezohledné a napohled příšerné kleště se zakously do perletových nehtů našeho hrdiny a ... a... Co se děje? Kleště se sesmekávají s nehtů. Všichni,kdo chcete mít ideálně naleštěné nehty, obraťte se na kosmetický salon pro kočky a psy. Salón patří firmě Předoucí přítel, vlastnící rovněž speciální snatkovou kancelář, která opatří v nejkratší lhůtě manželské štěstí vašemu čtvernohému příteli. "Každému příteli po manželovi," říkají pracovníci formy a slibují stoprocentní záruku dobrých dědičných vlastností ideální rodokmen všech předků do osmnáctého kolena!

Titanové kleště po desáté sklouzávají s nehtů našeho hrdiny. Ano, děje se něco neuvěřitelného. Je to snad porucha?...

Pozor! Za dvě minuty budeme vysílat důležitou zprávu. Zatím je na řadě zkouška aparatury na vyrážení zubů.

Ocelová pěst s olověnou náplní, obložená plastickou hmotou, vyrazila z ochranného krytu a strašnou silou udeřila do zubů našeho hrdiny! A zuby? Zuby jsou celé! Pěst odskočila jako gumový míček od Krivizovi čelisti a rozbila napadrť elektronického pavouka.

A nyní si poslechněte důležitou zprávu, kterou jsme dostali do našeho studia dálnopisem z Národní banky. Poněvadž firma Bright vyčerpala své úvěry a nebyla s to v požadovaných termínech dodat stomatologickým klinikám a policejním úsekům odpovídající zařízení, považuje se od tohoto okamžiku za neschopnou placení!

Ještě jednou vás prosíme, vážení televizní diváci, věnujte pozornost úsměvu našeho hrdiny. A dovolujeme si poznamenat, že jeho pokužku chrání před pocity bolesti a poškození krém Štít proti všem ranám!

A nyní se vžijte do doby, kdy tento krém ještě neexistoval. Kolik muk a bolesti musel vytrpět nešťastný odsouzenec, než jej přivedli nebo donesli na popraviště. Nyní ten nejzatvrzelejší úkladný zločinec pod vlivem psychotropních prostředků postivě vypovídá o všech svých zločinech. A když si to zasluhije, odvedou jej k bílému plátnu, aby jej rozprášili na atomy.

Je to spolehlivé! Výhodné! Pohodlné! Praktické! Komfortní! A opakují, není to spojeno s žádnými starostmi a bolestmi!

To je ta pravá demokracie!

Ale kde je náš orel? Tu ho máme! Opět vidíte jeho úsměv!

Je na prahu svobody! Tam, na sluncem zalité planině, u východu z ponurého podzemí Tenoru jej očekávají tisíce ctitelek. Pravda, musí ještě proniknout stovkou klubek ostnatého drátu, ale tato překážka není pro Krivize problém. Klidně se noří do ostnatých vln.

Zatímco se dostává na svobodu, budeme vysílat stručný přehled nejnovějších zpráv. Na letišti v hlavním městě zadrželi celníci ženu ministra zahraničních věcí. Vracela se do vlasti z jedné jižní země, kde se líčila z alkoholismu. V jejich zavazadlech objevili velkou dávku narkotik - čtyřicet kilogramů čistého heroinu! To je úlovek! Rekord z minulého roku je překonán! Připomínáme, že tehdy byla zadržena dcera prezidentova bratrance, která vezla pouze třicet sedm a půl kilogramu surového opia. Další vydání nejnovějších zpráv za tři minuty.

Naše předpovědi byly úplně rozmetány. Kriviz překonal poslední překážku za šest minut čtyřicet sekund! Bravo! Sláva hrdinovi!!!

Je na svobodě. Nadšené obdivovatelky ho nesou na rukách.

Prosíme o chvilku pozornosti. Ještě jedna malá zpráva. Neznámý osamělý střelec, který se usadil v kleci s hroznýšem, smrtelně zranil ministerského předsedu, který přijel k otevření nové zoologické zahrady. Hroznýš-vlastenec, přeměnil teroristu ve vymačkaný citron ještě dříve, než se tělesní strážci ministerského předsedy dovtípili, odkud padl výstřel. Správa zoologické zahrady ujistila veřejnost, že okamžitě učinila příslušná opatření. Aby se zabránilo opakování podobných případů v budoucnosti, bude týdenní krmná dávka hroznýše zvýšena na dvojnásobek.

A nyní pokračujeme v reportáži ze slavnostního setkání s našim

Krivizem. Na obrněném transportéru se davem obdivovatelek pomalu blíží k hrdinovi ministr pro prověřování pravdivosti informací a kvality televizního vysílání. Připná na hruď našeho orla nejvyšší státní vyznamenání - řád Veterán gardy... V tomto okamžiku jedna obdivovatelka vyskakuje na obrněný vůz, naráží ministrovi na hlavu svůj klobouk a strhává z hrudi hrdiny řád i s polovinou trička!

A Kriviz? Kriviz se šílenou rychlostí otočil na levé patě a zmizel!

Zástup v penice opouští planinu před zámkem Tenor, ale my se vrátíme do našeho televizního studia, protože tam nás čeká hlavní překvapení!

Vedle mne, vážení televizní diváci, vidíte - našeho Krivize. Nejnádhernějšího zástupce nové série robotů značky Šampión! Ano. Ano. Kriviz není člověk. Je to robot vyrobený na objednávku továrny ny stávkové zboží. Firma hodlá pomocí tohoto robota provádět zkoušky s novými modely sportovních úpletů! Zatím robot zkoušel sklepení Tenoru. Kdo bude prvním šťastlivcem, prvním hrdinou, který překoná všechny překážky, to milí televizní diváci, uvidíte v nejbližší době.

Sledujte reklamu!

Něco takového je možné jenom v naší nejsvobodnější zemi na světě, kde lidská práva jsou nade vše. Vrah, zatvrzelý zločinec, gangster, vstoupí za potlesku miliónů lidí do sklepení Tenoru a vyjde z něj jako národní hrdina.

Sledujte reklamu!

ISKATĚL

/převzato z časopisu Čtení/

VYBRALI JSME Z INTERKOMŮ

++ NOVÉ KNIHY ++

K.Bulyčov - O sto rokov predtým - slovensky,Pravda, 32 Kčc
znovu vydání románu s hlavní hrdinkou Alicí

B.Eallet - Zelňačka - česky,Máj
Humoristický román s prvkem SF parodie, podle něhož byl natočen film s L.Funesem. Děj se odehrává na francouzském venkově, kde se dva stařící setkávají s mimozemšťanem a získají si jej svým životním postojem.

G.Gamov - Pan Tomkins v říši divů - česky, Máj
Beletrizovaná vědeckopopularizační kniha o osudech pana Tomkinse a dalších hrdinů v zemi divů, která vykládá některé náročnější fyzikální poznatky.

V.Šefner - Skromný genius - česky, Svoboda - Jiskry
téměř úplný soubor povídek tohoto autora včetně jeho nejnovějšího románu Chýše dlužníkova

K.Fruhauf - Stromy - slovensky, Tatran-Zenit, 25 Kčs
Fantasticko-detektivní příběh z konce tohoto století je pátráním po drogách, které vyvolávají atavismus

sborník Hledání budoucího času - česky - Práce/Erb - 35 Kčs
Již dlouho ohlašovaná antologie autorů z celého světa/ Aldiss, Bloch, Bulyčov, Clark, Lem, Sturgeon, Wyndham .../

J.Veltistov - Prázdné nokturno - česky - LN/Saturn
Román

K.Bulyčov - Milion dobrodružstiev - slovensky - Mladá letá/Priatelia
Fantastické příhody skupiny dětí na planetě Penelopa, v pravěku, na feudální planetě a při střetnutí s kosmickými piráty

Ch. Mullin - Převrat po anglicku - česky - Svoboda
Jeden z bestsellerů posledních let ve V.B.. Dramatický příběh se odehrává v roce 1989, kdy do vlády pronikla Labour Party vedená bezohledným mužem

Práh nesmrtelnosti - česky - LN/Saturn
Antologie sovětských SF autorů z lékařského prostředí

K.W.MACANN - V R Á C E N Ý R U K O P I S

Cal Thorsby
897 Pasavoy St.
Calfax, Ariz.

15.června 2100

Vážený pane Thorsby,

děkujeme za zaslaný rukopis pod názvem "Poslední člověk na Zemi". Bohužel nakladatelství Thalar Press je v současné době přímo zaplaveno literaturou faktu. Prosím, nenechte se odradit.

S pozdravem
nakladatel

přeložil Jaroslav Olša,jr.

ČERNÝ SATELIT - Steve McNamara

Probouzím se a začínám pravidelnou prohlídku životních systémů lodi. Velitel lodi Aenas, Arne Lecomt, sedí v řídící kabině a zjišťuje naší polohu s astronavigátorem Garry Heganem. Velitelova manželka Jane je nejspíš v laboratoři. Je jedinou ženou v posádce. Někdy jí říkáme plavovlasá královna se zlatýma ručičkama. Je totiž lékařkou. V laboratoři je s ní ještě asi chemik a botanik v jedné osobě, Karel Maizn. Posledním členem posádky Aenas, pomineme-li mne, je můj přítel planetolog Andy Gregory, který nejspíše teď kontroluje energetické zdroje lodi a tři průzkumné moduly Astra-1,2 a 3.

Asi za hodinu sedím v křesle prvního pilota a orientuji se v hvězdné mapě podle údajů Arneho a Garryho. Na obrazovce před sebou vidím cíl naší cesty . Vystoupili jsme z nadprostoru asi liliardu kilometrů od něj. Přibližujeme se rychlostí 10000km/s. Za 27 hodin budeme u cíle - hvězdy Calorny a hlavně její oběžnice. V duchu si opakuji, co o těchto tělesech vím.

Calorne / nikdo neví, kdo jí dal takové jméno/ je asi tak stejně velká jako naše Slunce - patří tedy do hlavní posloupnosti G2V. Okolo ní obíhá podivná oběžnice. Má průměr asi pět set kilometrů, tmavý. matný povrch pohlcující světlo. Obíhá Calorne za 128 pozemských dní, kolem své osy se otočí za 48 hodin 46 minut a 26 sekund. Ale hlavní důvod, proč byla vyslána expedice, jejímž členem jsem i já, jev tom, že oběžnice je kulatá, pomineme-li několik vyčnívajících výstupků, a podle výpočtů je také částečně dutá.

Po deseti hodinách si jdu odpočinout, řízení lodi za mě přejímá Arne.

\+ + +

Uplynulo dalších deset hodin a střídám Arna v řízení. Každému z nás je jasné, že "Černý satelit", jak tomu říkáme, je výtvorem myslících bytostí. Má zvar přesné koule s třemi plošinami o rozměru 100x100 metrů. U každé plošiny jsou dvě "stavby", jedna nízká, druhá o něco vyšší. Celý povrch satelitu je matný, černý, neodráží světlo, laser ani ultrazvuk. Dvacet osm hodin po vystoupení z nadprostoru navádíme Aenas na oběžnou dráhu kolem Calorny. Synchronizuji rychlost Aenas s rychlostí satelitu. Loď je asi tisíc kilometrů od povrchu satelitu.

Dne 24.srpna ve 4 hodiny ráno pozemského času startuje z mateřské lodi Aenas průzkumný modul Astra-1. Posádku tvořím já, pilot I. třídy Steve McNamara, Jane a Andy. Modul řídím já, navigátorem je Andy. Úkol modulu je jasný. Přistát na povrchu satelitu a zjistit o něm co se dá.

K přistání jsem vybral plošinu, která byla zrovna ke mně nejblíž. Andy se ozval za mými zády a oznamoval mi: "U povrchu satelitu žádná atmosféra."

"Vpořádku," odpovídám a sleduji obrazovku před sebou. Jsme asi 500 metrů od povrchu. "Jdu na přistání,"hlásím a připravuji se k manévru."Arne, až přistanu, tak se ohlásím."

Vypínám hlavní trysky a pomalu se přibližuji k povrchu. Andy mi hlásí výšku. "Steve, dvěstěpadesát... dvěstě... stopadesát ... Steve, ovjevuje se přitažlivost a dost roste... padesát... třicet... dvacet, zpomal, deset, vychyluješ se, pět... tři, dva, jedna...výborně, sedíme."

Volám Aenas: "Arne, sedíme. Všechno je dobrý."

"Předej mi Andyho, ať mi nahlásí údaje."

"Dobře."

"Andy, tak začni."

"Jsme na plošině označené B. Velikost asi 100x100 metrů. Povrch matný, černý, světlo neodráží. Stojíme asi uprostřed. Přitažlivost je 0,72g, atmosféra žádná, žádné zvýšení teploty oproti okolnímu vesmíru. Viditelnost je výtečná, nezkreslená. Radiace v mezích normy. To je všechno," ukončil svůj výčet Andy. "Nějaký dotaz?" ještě se zeptal.

"Ne. Steve a Jane vystoupí z modulu, ty s nimi budeš udržovat spojení.Půjdou se podívat na ty vyvýšeniny na kraji plošiny. Končím."

Tak tohle máš u mně schovaný, Arne, myslím si a znechuceně se oblékám do skafandru. Ten prevít ví, že skafandr nemám rád, a přesto mě pošle ven. Počkej, to si ještě vyřídíme. A ještě k tomu se na mě šklebí Andy, kterej určitě uhád, na co myslím.

Za patnáct minut jsem oblečenej a s Jane stojím u vnějších dveří přechodové komory. Otevírám východ a sestupuji po schůdkách na povrch, První šlápnutí. Prvních několik kroků.

"Jane, je to dobrý, můžeš sestoupit taky. Andy, zaznamenej:Povrch bez kosmickýho prachu; to je divný. Černý, matný, pohlcuje ne-

jen světlo, ale i zvuk. Není kluzký, materiál neznámý. Zatím se jdeme s Hane podívat na ty vyvýšeniny," uzavírám rozmluvu a obracím se k Jane.

"Jane, jdeme, je to kousek."

Pomalu přecházíme asi čtyřicet metrů, které nás dělí od vyvýšenin, Nevím proč, ale připomínají mi nějaké stavby. Celou cestu musím Jane dohánět, asi ji pochodování ve skafandru baví, myslím si otrávěně, ale zato mě ne, dodávám si sám pro sebe.

Obcházíme větší stavbu kolem dokola. Nikde ani škvířička, ani škrábnutí či spára. Rychle se jdu podívat na druhou vyvýšeninu, abych se už mohl vrátit do modulu a ten proklatej skafandr sundat. Jane mezitím zůstala na té vyšší. Potom jsem si všimnul něčeho, co mě zarazilo na místě.

"Jane, pojď sem, rychle! Dělej!" volám a řvu na Andyho: "Andy, je to neuvěřitelný, ale tohle je vchpd dovnitř! Slyšíš, do-vnitř!"

"Má pravdu, Andy," ozvala se Jane. "Silně to připomíná ruční přechodovou komoru."

"Steve, já vám věřím. Porozhlédněte se trochu po okolí a vraťte se."

A po chvíli dodale: "Steve, ne abys lezl dovnitř, hele, nic mi neříkej, já tě znám. Až jak se rozhodne velitel."

Prevít, jako kdyby mi četl myšlenky, ale říkám jako by nic: "No dobře, ale když tady jinak nic není."

"Tak udělej čelem vzad a napochoduj k modulu. Dovnitř zatím nepolezeš. Rozumíš?"

"Jo."

"No proto."

"Hm, Jane, radši už pojď, nebo neodolám a půjdu se podívat," říkám, ale zapoměl jsem, že mě Andy slyší. Hned mi řve do uší:"Ať tě to ani nenapadne, Steve!"

Už toho mám dost: "Hele, Andy, vlez mi na záda. Vždyť už jdu."

Ty lidi ale dokáží člověka naštvat, myslím si, a Andy je na to expert.

"Už aby to bylo. Jane, dej na něho pozor."

Po návratu na modul jsme se spojili s Arnem.

"Co je, Steve?"

"Nic, Arne. Jenom jsme našli vchod někam. Kam, to nevím, ale vchod to bezpodmínečně je. Připomíná přechodovou komoru na ruční ovládání. Kdyby mě Andy pustil, už bychom věděli kam vede." stěžuji

si.

"On tě nepustil?"

"Ne!"

"Dobře udělal. Dávám příkaz ke startu na mateřskou loď!"

"Stejně je Andy lump."

"Proč?"

"Protože mě tam nepustil. Pozor, startuji!"

Spouštím startovací zařízení a automatické naváděbí k lodi.

\+ + +

Příští den startuje z Aenas Astra jedna. Posádku tvořím já, Arne, Karel a Jane. Dosedáme s modulem asi deset metrů od vchodu. První vstupuje Arnes Karlem. Pomalu oba přicházejí ke vchodu.

"Steve," ozval se Arne,"měli jste pravdu. Je to přechodová komora. Tím kruhem vlevo se to asi otevírá."

"Počkej, já to zkusím otevřít," říká Karel a otáčí kruhem.

"Jde to krásně z lehka," pochvaluje si a nahlíží do otevřeného vchodu.

"Jane," říká Arne. "Převezmi obsluhu vysílačky a Steve ať sem přijde. Ano?"

"Už jdu, Arne," říkám do mikrofonu a soukám se do skafandru. Kterej blbec je vymyslel, nadávám si pro sebe. Kdo do toho má líst. Záchvíli stojím před otevřeným vchodem i já. Arne i Karel jsou už uvnitř. Jdu tam za nima. Ocitám se ve spoře osvětlené místnosti o rozměrech asi pět krát osm metrů. Místnost je osvětlená naoranžovělým světlem ze stropu. Vchod se uzavírá i otevírá stejně jako zvenčí kruhem, Levá stěna místnosti je hoplá. Na pravé je několik spínačů a soustava jakýchsi ventilů. Protilehlá stěna je přerušena jen uzavřeným vchodem, který se uzavírá stejným způsobem, jako ten, který jsem právě zavřel.

Arne si prohlíží spínače a přemýšlí, k čemu můžou sloužit. Karel se zabývá studiem soustavy ventilů a něco si pro sebe mumlá.

Za chvíli se Karel vzpřímil a usmíval se.

"Arne, Steve, máme štěstí. Ti, kdo postavili Černý satelit, počítali s tím, že sem po nich může přijít někdo jiný. Tyhle ventily," vysvětloval a ukazoval při tom na celou soustavu ventilů,"se používají k vytváření dýchatelné atmosféry, jak v přechodové komoře, tak uvnitř," ukázal na druhý vchod.

"Ale jak se tím nařizuje poměr plynů? Jak poznáš, kterej plyn

kde je? Jak nastavíš pozemský tlak?" ptal se Arne.

"Jednoduše, u každého ventilu máš stupnici a molekulární označení plynů ve dvojkové soustavě. S tím tlakem to bude horší. Nastavuje se pomocí těchto dvou propouštěcích ventilů s nastavovacím kruhem se stupnicí."

Karel nastavil na obou ventilech jeden dílek a začal kroutit s některými ventily.

"Tohle je dusík, toho potřebujeme čtyři pětiny. Amoniak, oxid siřičitý, helium, krypton, neon, argon, vodík ani fluor s chlorem nepotřebujeme. Ale tady je kyslík," mluvil pořáda kroutil tam s dalším ventilem. Potom povolil jeden z nastavovacích centilů. Ozval se sykot, trvající asi půl minuty. Karel mezitím vyndal z kapsy skafandru senzor a zjišťoval poměr kyslíku a dusíku v komoře. Za chvíli nadšeně hlásil:

"Kyslík 27,3%, dusík 72,7%. Ještě upravíme tlak a budeme zde moci dýchat."

Asi pět minut si tamúbrál s oběma velkými ventily, než prohlásil:

"Je to dobrý. Kdo to zkusí první?"

"Já," říkám aopatrně si sundavám přilbu.

První nadechnutí.

"Karle, jseš genius! Ono se to dá dýchat!" křičím a usmívám se. Arne je nadšen jako já. Sundavá si s Karlem přilbu.

Karel hlásí Jane na modul informace a já s Arnem mezitím přemýšlím, k čemu slouží spínače. Trvalo nám ještě asi hodinu, než jsme na to přišli. První tři sloužily k zapojení energetických bloků satelitu. Jeden na osvětlení, druhý jsme ještě nevěděli a třetí na zvýšení teploty uvnitř satelitu. Teplotu jsme nastavili asi na 291 Kelvina. Další dva spínače už byly zapojené, tak jsme s nimi nic nedělali. Preventovně jsme si nandali přilby a Arne otevřel vnitřní vchod. Nic se nestalo. Chvilka napětí minula. Arnezavolal Jane a řekl, že se za chvilku vrátíme. Před námi vybíhal z komory úzký koridir. Byl osvětlen stejným jasným naoranžovělým světlem. Jeho konec vidět nebylo. Nic jiného jsem neviděl.

Chtěl jsem jít okamžitě dál, ale Arne mě zarazil:

"Steve, nikam nechoď. Jsme už tady dost dlouho. Pro dnešek by to mohlo stačit. Zítra se sem vrátíme. On nám neuteče."

"Ale Arne..."

"Žádný ale, Steve. Čelem vzad a jdeme k modulu."

Karel zatím uzavřel vnitřní vchod a Arne potom otevřel vnější. Vyšli jsme ven a zavřeli za sebou.

Tak zítra, zítra se ti podívám na zoubek, slibuji satelitu.

\+ + +

Druhý den vedle nás přistál Andy s Astrou 2. Garry zůstal na Aenas. Andy sem dopravil osobní zbraně a vysílačky pro jednotlivé členy výpravy do vnitřku satelitu. Karel zůstal na Astře 2 a udržoval s námi spojení.

Vešli jsme dopřechodové komory. Podle návodu Karla jsem pomocí obou ventilů s kyslíkem a dusíkem vytvořil v komoře dýchatelný vzduch. Arne otevřel vnitřní vchod. Naskytl se mi stejný pohled jako včera. Obrátil jsem se na Arna:

"Arne, měl bych návrh."

"Jaký?"

"Uvnitř satelitu je stejná teplota jako tady. Proto bychom si mohli sundat skafandry."

"Dobrý nápad. Kdo chce, může si skafandr nechat, kdo nechce, ať si ho sundá."

Ze skafandru jsem se vysoukal jako první. Zatímco si je ostatní ještě sundavali, já už byl u pomyslného prahu vchodu do vnitřku satelitu. Andy si toho všimnul a hned si rejpnul:

"Arne, Steve je zvědavej jako ženská, hele, už se tam hrne!"

"No a co. Lepší, když jsem první, než jako ty vždycky poslední!" odsekl jsem a vykročil z komory dovnitř. Šel jsem dál koridorem. Za mnou šel Arne a Jane a jako vždycky poslední Andy.

Koridor byl dlouhý, jeho konec nebylo vidět, ztrácel se v nedohlednu. Pomalu jsme postupovali v před. Asi po sto metrech vycházely z koridoru na obě straby dva další, užší koridory. Oby byly přibližně stejně dlouhé, asi padesát metrů. Oba byly také zakončeny vchody.

Já s Andym jdeme prozkoumat ten vlevo, Arne s Jane vpravo.

Přišli jsme ke vchodu a pokoušíme se zjistit, jak se otevírá. Andy na to přišel dřív. Vchod se otevíral a zavíral pomocí dvou destiček. Zavolal jsem Arna. Dovolil vstoupit dovnitř jenom mě.

Vstoupil jsem do místnosti o rozměrech tři krát tři metry a zavřel vchod. Stěna proti vchodu je pokryta nějakým plánkem, nejspíš je to plánek satelitu. Jsou na něm vyznačeny nějaké body. Ostatní stěny jsou holé. Protože v místnosti nic jiného není, prohlížím si plánek. Jeden z bodů na plánku svítí červeně, ostatní jsou bílé. Náhodou jsem se dotkl jednoho bílého bodu. Okamžitě se jasně rozsvítil. Co to má znamenat, myslím si a otevírám vchod, abych se

poradil s Andym. Ale když se vchod otevřel, zůstal jsem stát jako opařený. Byl jsem úplně někde jinde. Když jsem se vzpamatoval, zavřel jsem vchod a přikročil k plánku. Dotkl jsem se bodu, který svítil, když jsem vstoupil do místnosti. Okamžitě se rozsvítil. Otevřel jsem vchod, za kterým se na mě zubil Andy. Arne s Jane stáli opodál.

"tak co, Steve, co je tam," ptal se Arne. "Na druhý straně jsou jenom rozlehlá, prázdná skladiště."

"Arne, tady je doprava a funguje perfektně," oznámil jsem a z legrace jsem v pozoru hlásil:

"Račte nastupovat, panstvo. Kam to bude?"

"Nech těch opiček, Steve! Jane, ohlas Karlovi, že jsme objevili dopravu do středu satelitu. Ohlas, že se vracíme."

Arne klidně mluvil a nevšímal si mého a Andyho udiveného pohledu.

Zatímco Jane mluvila s Karlem, zeptal jsem se Arna:

"To se máme teďka vrátit? Teď?"

Andy mi přizvukoval:"Proč bychom se tam nepodívali?"

"Heleďte, vy dva. Kdo je tady velitel?"

"Ty," prohlásili jsme svorně s Andym. "Tak mi do toho nemluvte. Jsme venku z modulu už skoro pět hodin. To by snad mohlo stačit. Nebo ne?"

"Hm."

"Takže se vracíme, a bez námitek!" uzavřel rozmluvu rezolutně Arne.

Podíval jsem se koridorem ke středu satelitu. Už mně nevadilo, že je tak nechutně dlouhý. Za dvacet minut jsem již seděl v modulu a odpočíval.

\+ + +

Další den Arne přikázal Garrymu, aby loď plně přenechal ovládacím automatům a počkal na Andyho, který pro něj v poledne přiletí s Astrou 1.

Dne 28, srpna vychází z modulu pět postav. Arne s Jane, Karel, Andy a já. Garry zůstal spojen z modulu. V sedm hodin a dvacet minut procházíme přechodovou komorou. O něco později otevírá Arne vchod do kabiny "výtahu". Nevím totiž, jak jinak této dopravě říkat. Andy uzavřel vchod.

Sakra, první zádrhel. "Výtah" nejede až do středu. Ke středu, jestli je plán udělaný v měřítku, nám bude zbývat asi něco přes půlkilometru. Co tam asi bude?!

Andy otevírá vchod a vystupuje ven z kabiny. Vycházíme za ním. Ocitáme se v jasně osvětlené místnosti. Není v ní nic zajímavého. Přesněji, nic v ní není. Ústí do ní tři koridory a vchod, z kterého jsme právě vyšli. Vpravo si uvědomuji koridor, po kterém bychom sem přišli od přechodové komory. Arne si to už také uvědomil a míří k protilehlému východu z místnosti, z našeho pohledu je vlevo. Arne vchod otevřel a kde dál, my jej následujeme. Prozatím ještě nikdo nepromluvil. Procházíme mlčky několika místnostmi a krátkými koridory. Jane se pokusila navázat spojení s Astrou2. Podařilo se jí to a chvíli mluví s Garrym.

Ušli jsme již asi čtyřista metrů. Před námi je opět uzavřený vchod. Ale je z jiného materiálu než ty ostatní. Arnese zastavuje a čeká na nás, až ho dojdeme.

"Arne, je tady zvýšená aktivita magnetických a silových polí," říká mu Karel. Arne neodpovídá a mlčky otevírá vchod. Naskýtá se nám pohled do velkého sálu. Pomalu se rozhlížím.

Sál má kruhový tvar o průměru asi sto až stodvacet metrů. Ve středu se nachází černá koule s průměrem asi padesát metrů. Celý sál obíhají dvě plošiny, po kterých se dá chodit. My jsme bystoupili na tu vyšší. Ode dna jsme asi deset metrů.

Pomalu s Andym obcházím sál po plošině, Karel něco odečítá ze svých přístrojů. Arne stojí u něho a něco říká. Jane se pokouší spojit s Garrym, ale nejde jí to. Karel jí vysvětluje proč. Silová pole totiž ruší spojení. Při obchůzce po plošině jsem si všiml, že do černé koule vede jen jeden vchod. Řekl jsem to Arnovi.

Sestupujeme přes dolní plošinu na dno sálu. Jsem nervózní. Pomalu vstupuji na vyznačenou cestu ke vchodu do černé koule. Přede mnou leží rozluštění záhady existence satelitu. Proč byl sestrojen a k čemu sloužil a možná, proč byl opuštěn.

Otevírám vchod a vstupuji dovnitř. Jsem ve velké kruhové místnosti. Ostatní vstupují za mnou. Rozhlížím se kolem. Vpravo vpředu je řídící pult. Je v chodu, okamžitě si uvědomuji. Na jednom z barevných snímačů je vidět Astra-1 a 2. Ostatní obrazovky jsou šedé. Arne s Karlem a Jane si prohlížejí řídící pult. Ale mě víc zaujalo něco jiného. Přesně proti mně jsou ve stěně tři zrcadla velikosti

vchodu koridoru, všechna mají stejný tvar, pětiúhelník, nepravidelný. K čemu tady můžou být zrcadla, tady, v ovládacím středisku?

Pomalu k nim přicházím a dotýkám se prostředního rukou.

Zamrazilo mě. Ruka mi prošla skrz zrcadlo někam dál. Ale kam, to jsem neviděl... Byl to hrozně divný pocit vidět svoji ruku až po zápěstí a dál už nic. Ale že ten zbytek ruky existoval, to jsem cítil, byla tam zima. Rychle jsem uskočil zpátky.

Andy, který mě viděl, říkal, že od toho zrcadla jsemuskočil zpátky skoro čtyři metry.

Upřeně jsem zrcadlo pozoroval a nemohl si to v hlavě srovnat. Podíval jsem se na ruku. Byla celá. Co tohle má znamenat?! Řekl jsem Arnovi, co se mi stalo. Nevěřil mi:

"Steve, nedělej si z nás srandu, to si nech na jindy."

"Arne, ale to je pravda. Jestli chceš, běž si to zkusit!"

To ale Arne neriskoval, jen se šel na zrcadlo podívat zblízka. Potom mě něco napadlo.

"Karle, půjč mi měřič vzdáleností!"

"Na co?"

"Uvidíš. A dělej," pobídl jsem ho.

Na měřiči nastavuji kratší vzdálenost. Na stěně vedle zrcadla si ověřuji, zda funguje. Ano, v pořádku, tři metry a třináct centimetrů. A co zrcadlo? Displej je šedý. Nastavuji nejvyšší rozsah - až do jednoho parseku. Připojuji pomocný zdroj energie.

To už si všimli i ostatní co dělám a zajímají se o to. Andy si ukazuje na hlavu a říká, že mi přeskočilo. Nevšímám si toho.

Zkouším první zrcadlo. Displej ukazuje dvě třetiny parseku. To je co by kamenem dohodil. Pouhých 10000 miliard kilometrů, Zkouším druhé, z displeje se na mě šklebí ležatá osmička.

"Arne, pojď se na něco podívat, říkám a předávám mu měřič, ať si to zkontroluje sám.

Výsledek je stejný.

To se Arnovi nezdá, ale u obou dalších mu vyšlo totéž co mě. To se mu ale pranic nechtělo líbit. Zatímco Karel s Arnem prohlíželi měřič, jestli funguje správně, a Jane s Andym na ně koukali, já jsem se pohodlně rozvalil na jakémsi podivném křesle u řídícího pultu a pozoroval jsem, co s tím udělají.

Čarovali s ním dost dlouho, ale pak si Arne všimnul, že tam s nimi nejsem. A došlo mu, že jsem měl nějaký důvod takhle s tím

měřičem blbnout. Vzpřímil se a podíval se na mě.

"Steve, můžeš mi vysvětlit, co tohle má znamenat?!"

"Proč ne, můžu," uklidňoval jsem ho, protože z jeho hlasu se dalo vyčíst, jak je nervózní.

"Arne, říká ti něco jméno profesora van Esigny?" zeptal jsem se.

"Jo, dost. Pokud vím, tak jako první rozpracoval teorii pohybu v nadprostoru. Proč se ptáš?"

"Protože třetí van Ensignyho teorie se týká prostorových tunelů, jejichž ukázku máš tady!"

Ukázal jsem na zrcadla.

"A kam ty prostorové tunely vedou?" ptal se hned Karel.

"To vám říct nemůžu. To se budeme muset přesvědčit sami. Mohou totiž ústit kamkoliv, třeba i v jiné galaxii."

"Chceš snad říct, že může ústit třeba na naší Zemi?" ozvala se Jana.

"Ano, i když je to nepravděpodobné. V okamžiku, kdy by jsi prošla skrz "zrcadlo", tak by ses ocitla na Zemi. Můžu ti to dokázat na počítači, co je na Aenas."

"To nemůžeš," protestoval Andy. "To nejde! Ještě na to nikdo nepřišel!"

"Ale jde, Andy. Profesor van Ensigny to vyřešil."

"Že o tom nic nevím, a jeden čas jsem se těmhle problémům věnoval. Apo profesorově smrti!" argumentoval Andy.

"Počkej, na Aenas ti něco ukážu a změníš názor," odbyl jsem ho.

Arne nad něčím přemýšlel a teď prohlásil:

"Jestli je to opravdu tak, tak naše práce na satelitu je skončena. Vrátíme se a podáme zprávu Vesmírné radě."

Okamžitě protestoval Andy: "Arne, to nemyslíš vážně! Ty nejsi zvědavý, kam ty tunely vedou?"

"Jsem, ale to na věci nic nemění. Od toho jsou tady jiní."

"A co takhle se tam jenom jednou podívat. Nemuseli bychom o tom nikomu říkat," navrhuji, ale Arne mě udadil. "Žádný takový, Steve. Jak tě znám, nezůstalo by jen u jednoho podívání! Andy, ty se moc nesměj, na tebe to taky platí. Vy dva, Steve a ty, jste naprosto stejní. Vracíme se. Tady naše práce skončila. Jde se!" dodal důrazně směrem k Andymu, když viděl, jak se mu nechce odejít.

Pomalu jsme vyšli z koule. Arne uzavřel za námi vchod a šel za námi nahoru ke vchodu do sálu.

Po celou cestu nahoru jsem se neohlédl. Ale tam ano. Očima jsem

přehlédl celý osvětlený sál s černou koulí uprostřed. Hlavou mi mezitím výřily různé myšlenky. Ale převažovala jen jediná: "Já se sem musím vrátit. Musím!"

Uzavřel jsem vchod a vydal se za ostatními. Cestou se mi vynořují z paměti vzpomínky na geniálního profesora Erharda van Ensigny. Vzpomínám na jeho typický výraz tváře. Vzpomínam na dobu, kdy mi bylo 21 let a kdy jsem se stal třetím asistentem profesora. Podobu ani jména těch dvou si už nepamatuji, vím jen, že jeden je mrtev a druhý se věnuje teoretickým úvahám.

Mezitím jsem se dostal k přechodové komoře. Uzavřel jsem vnitřní vchod, vypnul spínače a uzavřel ventily, abych vše uvedl do stavu, v jakém jsme to našli. Prošel jsem vnějším vchodem a uzavřel jej. Kousek ode mně stojí už jen Astra-2. S Astrou-1 už všichni odletěli na Aenas.

Usedám do křesla v modulu u řídícího pultu a zapínám startovací a naváděcí automaty.

Vzpomínám dál. V duchu vidím profesora, jak mi v den svých třiaosmdesátých narozenin dává úzlý sešit se slovy, abych zbylá tajemství prostoru odhalil za něj, on že už nemá čas. V tom sešitku byly jeho poznámky a úvahy o jeho druhé a třetí teorii prostoru. Přesně za měsíc zemřel.

Po příletu na Aenas jsem modul uklidil do nákladního prostoru a šel si chvíli odpočinout. Asi za dvě hodiny mě přišel vzbudit Andy, že Arne mi něco chce.

Arne chtěl samozřejmě důkazy o prostorových tunelech. Podal jsem mu onen úzlý sešítek a řekl, jak jsem k němu přišel. Arne chvíli v sešitku listoval a potom se zeptal: "Steve, ale tady jsou jen dohady, jeho vlastní dohady. Tohle ale nemůžu jako důkaz uznat. Chápaš?"

"Chápu. Ale teď mě ještě chvíli poslauchej a důkazy budeš mít. Asi si ještě pamatuješ, co se dělo po profesorově smrti. Celý svět tenkrát udivilo to, že profesor po sobě nezanechal žádné listiny týkající se jeho práce. Nenašli absolutně nic, žádné výpočty, prostě nic. Ale nikdo nic nalézt nemohl, protože je měl bezvýznamný třetí profesorův asistent - Steve McNamara. Vlastně hned po jeho smrti ke mně přišel jeho advokát a předal mi malou zapečetěnou kazetu ze dřeva," odmlčel jsem se."Tu kazetu mám tady," řekl jsem a položil

ji před Arna.

"Jsou v ní listiny s výpočty a důkazy třetí teorie. Je tam důkaz, že lze vyrobit prostorový tunel. Jsou tam výpočty energií, které by k tomu byly potřeba. Jsou tam zdůrazněny některé vlastnosti prostorového tunelu, s kterými jsme se setkali i my. A je tam ještě pár listin v obálce. Tu Arne neotevírej, týkají se něčeho jiného. A je v ní profesorova fotografie s listem, v kterém mě žádá, abych tyto listiny uveřejnil, až uznám za vhodné. Dosud jsem to neudělal."

"Ale proč jsi je ještě neuveřejnil?" zeptal se Andy.

"Neuznal jsem to za vhodné. Proto bych vás rád požádal, abyste o existenci těchto listin s nikým nehovořili," požádal jsem je. Arne se mě hned zeptal: "Steve, ty je nechceš zveřejnit?"

"Ne. Proč, to ti neřeknu. Ale důvod je v listinách v obálce, kterou mám teď v ruce. Kdyby se tě někdo ptal, Arne, proč jsi si jistý, že jsou to prostorové tunely, můžeš je klidně odkázat na mě. Mohu to totiž dokázat i bez těchto listin, jejichž obsah zná mimo vás jen jeden člověk."

"Kdo?" otázala se Jane.

"Andy ho zná. Jmenuje se Jery Andersson."

"Toho znám. Studoval s tebou, viď Steve," souhlasil Andy.

"Ano, Arne, stačily ti tyhle důkazy?"

"Stačily," přikývl Arne a vrátil mi popsané listy papíru různými vzorci a sešítek. Oboje jsem vložil do kazety a uzavřel ji. Ještě jsem varoval Arna:

"Arne, a ne aby tě napadlo někdy se odkazovat na tyto listiny. Dokud si neověříme pár věcí, tak je zapřu a nikdo mi nedokáže, že je vlastním. Ještě se budu muset na Černý satelit vrátit a do té doby o nich nikdo nesmí vědět!" a odešel jsem do kabiny uložit kazetu.

Bodinu poté je už Aenas připravena k letu. Arne, Jane, Karel, Garry i Andy už spí. Já už budu za deset minut spát taky. A pět minut poté Aenas vstoupí do nadprostoru. Vteřiny pomalu ubíhají a já se dívám na zlatý prsten se zasazeným rubínem. Je to také památka na profesora. Na rubínu je vyryto tajné zjamení orfiků - mystických filozofů. Profesor mi jej poslal také v kazetě. Byl to jeho oblíbený prsten. On sám o sobě říkal, že sice není mystický filozof, ale mystický vědátor. Pomalu usínám. Před očima se mi objevuje tvář profesora Erharda van Ensigny. Vpolospánku jí šeptem slibuji:

"Já se sem ještě vrátím a ověřím vaše úvahy. Za pět minut sice zahřmí motory Aenas, ale já se sem vrátím. Já se sem...vrá...tím..."

* Z E SVĚTA FILMU *

Natáčí se nový SF film Astrolab-22.

Děj tohoto filmu se odehrává v příštím století, ale to na filmu není to nejzajímavější. Zajímavé je to, že je natáčen v koprodukci Francie- Saudská Arábie. Scénář napsal Egyptan Essmann al Maghzaby a režiserem je Pierre Sister, programový ředitel francouzské TF-1

Finanční zájmy, které umožnily toto spojení, jsou tedy více než jasné, ale nechme se překvapit.

A nakonec herecké obsazení: Pierre Londiche
b Jean-Yves Gautihier
Veronique Siegrisiová
Bruno Guillain

Klaus Vater

Steve Spielberg - Dobyvatelé ztracené archy

Nedávno se mi konečně podařilo shlédnout tento film. Je to jeden z řady filmů o Indiana Jonesovi, dobrodruhovi, který je profesorem archeologie. Proč však o tomto filmu píšu. Domnívám se, že se zde dokonale snoubí horor a fantazy. Z technického hlediska je film perfektní, trikové scény jsou provedeny až naturalisticky. Obvzláště scéna s otevíráním archy byla velmi sugestivní, což bylo patrné i z rakcí kina.

Děj, který se odehrává v roce 1936, je těžké popisovat, to chce prostě vidět. Ale podle mého názoru je tento Spielbergův film zatím nejlepší z jeho děl, která šla u nás/ Blízská setkání třetího druhu, E.T.,Čelisti/ A nezbývá než doufat, že na plátna našich kin si najdou cestu i další filmy o Indiana Jonesovi.

A na závěr několik ukázek z rozhovoru Steva Spielberga, který byl otištěn v časopisu 100+1 :

- Ve dvou vašich filmech Lovci ztraceného času a Indiana Jones a chrám smrti se plazí tisíce hadů a lezou desetitisíce brouků. Chcete u diváka vyvolat děsivé představy?

- Baví mě vzbuzovat u publika strach, mám rád, když lidem naskakuje husí kůže. Vím, že to zní hrozivě, ale já jsem také netvrdil, že bych nebyl hrozný člověk. Dělá mi radost, když mohu divákovi říci: "Vím přesně, z čeho máš strach, a právě to ti teď předvedu."

-Vám samému jsou takoví živočichové odporní?

-Mám hrůzu z brouků a při natáčení jsem vždy stál na vysokém žebříku. Nikdo mi ale neřekl, že ty potvory umějí také létat. Když jsem potom křikl "jedeme" a herci se začali chvět strachy, jak jim to předepisoval scénář, odlepil se celý roj těch mrch ze země a přistál na mně. Reagoval jsem tak hysterický, jako kdyby mě někdo podpálil.

-Kde jste je vůbec vzali?

-Z jižní Afriky jsme přivezli kokony, tady se z ních vylíhli brouci, které jsme vypěstovali až do délky osmi centometrů. Už od narození byly předurčeni k filmové karieře. Všechny tyto odporné scény je ovšem samozřejmě nutné servírovat s určitou dávkou humoru.

- A to má být humor, když v Indiana Jonesovi je člověku zaživa vyrváno srdce z těla?

-To je právě ta hororová část filmu. Jinak jsem to mohl nazvat Indiana Jones a chrám růží.

-Spolupracujete převážně se ženami. Proč?

-Ženy jsou trpělivější a tolerantnější. Vůči mnoha námětům jsou přístupnější než muži.

-Proč není ve vašich filmech žádný sex?"

-Protože se jím zabývám až dost v soukromém životě.

-A proč tolik kostlivců?

-Rád vyvolávám duchy.

Tom

Vítězná povídka napsaná v mikrosoutěži klubu RULETA během 5minut v klubové vinárně:

Slunce se pomalu klonilo k západu a mizelo za obzorem. Jeho roli se marně snažila nahradit zářivka v laboratoři č.5.

"Mladej pane, co pa to tu děláte?" vyrušila uklízečka z práce mladého vědeckého pracovníka, jak zněl jeho oficiální titul, Pepu Šmákala.

"Paní Řeháková, tomu byste stejně nerozuměla," znehodnotil Pepa její touhu po vzdělání.

Paní Řeháková se však nevzdávala. Věděla, že ješitný mladík jí stejně všechno vykecá.

Skutečně. Než stačila hadrem stáhnout podlahu posetou střepy z kádinek, popelem z cigaret, tramvajovými lístky, vzkazy nepřítomných nepřítomným a jinými výsledky vědecké práce ústavu, Pepa několikrát nabral dech a pomalu začal:"Hádejte, na čem teď pracuju?"

"No, vypadá to jako vejvar z ponožek," odborně zhodnotila uklízečka barvu i vůni podivného preparátu, a pro jistotu poodstoupila směrem ke Kippovu přístroji, památce na začátky ústavu.

"Přesně vedle, matko," zajásal Pepa, jako kdyby jinou odpověď nečekal. "Posilovač inteligence je to!"

Paní Řeháková pokrčila rameny, protože od počátku svého zaměstnání byla přesvědčena, že je to ústav pro výzkum mimozemských civilizací.

Asi ňákej melouch, pomyslela si.

Pepa náhle energicky navrhl:"Nechtěla byste si to vodskoušet matko, aspoň byste si mohla po zaměstnání zvyšovat kvalifikaci?"

"Ne, ne," zhrozila se těžce zkoušená žena takového hrubého vpadu do svých duševních schopností.

"Ale jo. Jinak na vás píchnu, že nám upijíte špiritus."

Tenhle způsob argumentace byl však zcela z dosahu jejího chápání a tak se podřídila hrubému násilí. Za chvíli již ďábelská mixatura vtékala do uklízečky.

"Tak co? Tak co, působí to?" ptal se vědec nedočkavě.

"ÚÁÄáááááá.." zaskučela oběť vědy.

"Zatraceně, zase to nefunguje, tady měl sedět genius a ne vopice," vylil si Pepa vztek na nejbližší kádince.

Obrátil se k pultu k lahvi s nápisem PEROXID VODÍKU - NEUŽÍVAT. V laboratoři se rozběhalo tiché glo, glo, glo, glo, glo.

SSM/243

Paní řeháková raději utekla do své komůrky. kde zhrouceně usedla na žid židličku.

Položila své dvě hlavy na stolek a ze všech očí ji vytékaly slzy. Takhle se na svoji rodnou blivaleriji hned tak nedostanu

Petr Holan

Z Východočeského klubového pořadu ROLETA
v Hradci Králové zpracoval Klaus Vater

SF literatura v MěK Čelákovice - pokračování

Nesvadba Josef	-	Dialog s doktorem Dongem
Nesvadba Josef	-	Bludy Erika N.
Nesvadba Josef	-	Minehava podruhé
Nesvadba Josef	-	Řidičský průkaz rodičů
Nesvadba Josef	-	Tajná zpráva z Prahy
Nesvadba Josef	-	Tarzanova smrt
Nesvadba Josef	-	Výpravy opačným směrem
Neviditelní zloději	-	antologie
Rosenbaum Zdeněk	-	Dvojnásobný dvojník
Souček Ludvík	-	Bohové Atlantidy
Souček Ludvík	-	Bratří černé planety
Souček Ludvík	-	Cesta slepých ptáků, Runa Rider
Souček Ludvík	-	Krotitelé ďáblů
Souček Ludvík	-	Zájem galaxie
Souček Ludvík	-	Zájem galaxie
Szalai Ladislav	-	Cesta do bláznovy zahrady
Tougar Pavel	-	Dokument
Vachek Emil	-	Pán světa
Veis Jaroslav	-	Experiment pro třetí planetu
Veis Jaroslav	-	Pandořina skříňka
Volný zdeněk	-	Hvězdy v trávě - antologie
Volný Zdeněk w .	-	Zlatá past plná času
Weiss Jan	-	Bláznivý regiment
Weiss Jan	-	Dům o tisíci patrech
Železný Oldřich	-	Případy kradených snů

pokračování v příštím čísle

zpracovala Soňa Husáriková